

W ten sposób realizuje się w nas nadprzyrodzone działanie Eucharystii: harmonijna równowaga pomiędzy duchem pobożności i apostołstwa, dzięki czemu nadobfitość łaski, która wypływa z jedności z Bogiem, zmienia się w bogactwa duchowe dla innych, a praca apostołska zawsze dostarcza nowych bodźców oraz oferuje nowe okazje do pogłębienia i ubogacenia życia duchowego. Pamiętajmy o tym zawsze: dusza całkowicie oddana Bogu, prawdziwie „zatracona” w Chrystusie, jest bardziej zdolna do rozumienia innych i do dostrzegania potrzeb swoich czasów; jest coraz hojniejsza w oddawaniu się na służbę bliźniemu, temu bliskiemu i temu dalekiemu, nie szukając pozornego dobra, które może ją usatysfakcjonować, ale prawdziwego dobra ludzi.

Luigia Tincani, 1948